
Hatšepsut

...

Trvalo to další týden, než se Nefrure naučila opět spát a já jsem konečně taky mohla na pár hodin zavřít oči.

Ráno při probuzení jsem automaticky sáhla po svém manželovi a mé následné zklamání bylo tak hluboké, že jsem okamžitě dospěla k rozhodnutí. Nechtěla jsem, aby má drahá dcera žila ve stejné skličující prázdnotě jako já. Zavolala jsem Senimena a oznámila mu, že chci mluvit s jeho bratrem. Senenmut se okamžitě dostavil do mého přijímacího pokoje – prsty měl skvrnitě od inkoustu a rákosové pero zastrčené za uchem. Určitě celou noc pracoval.

„Vaše Veličenstvo,“ uklonil se.

Ukázala jsem na protější křeslo. „Posaď se, prosím. Přemýšlela jsem o Nef a Nebamunovi. Oba způsobili mnoho problémů, ale jistě tě taky napadlo, že to, co se stalo jim, mohlo snadno potkat nás.“

„Opravdu mi neunikla určitá podobnost s námi.“

„Přestože už nejsme spolu, nadále tě považuji za Nefruřina otce a zajímal by mě tvůj názor na jednu věc.“ Přejela jsem prstem po pozlaceném opěradle svého křesla. „Nefrure a Nebamun si možná byli souzeni.“

Senenmut se zamračil. „Není mi jasné, jak by to šlo zařídít.“

„Nám se to taky podařilo. Thutmose není netvor jako můj bratr, ale ani z něj nebude pozorný a milující manžel. Pokud ovšem počne s Nefrure dítě, Nefrure a Nebamun se mohou stát milenci jako my.“

„Oba víme, o jak nebezpečné uspořádání se jedná.“

„Ale stálo za to.“

„Pořád si to myslíš?“

Oči se mi zalily slzami. „Ano – víc než kdy jindy, když je teď po všem. Chci, aby moje dcera byla šťastná. Nebamun je jediný, kdo se dostane k jejímu srdci, a ona ho teď zoufale potřebuje.“

„Vsadit všechno na lásku,“ přikývl pomalu. „Co jiného v životě stojí za to?“

„Pojďme si s ní promluvit. Povíme jí o nás, ačkoliv se nebudeme šířit o skutečné povaze jejího otce. Možná ji ohromí, že její matka měla taky vášeň v srdci, ale je načase, aby si uvědomila, že se mi podobá víc, než si zatím myslela.“

Přešli jsme otevřené nádvoří. Před Nefruřinými dveřmi stál na stráží Nebnacht. „Myslím, že princezna ještě spí,“ ohlásil tiše.

„Podívám se,“ řekla jsem a otevřela jsem dveře. Vstoupili jsme se Senenmutem do její ložnice. Má dcera poklidně spala na boku s Achib stulenou do klubička u svých nohou. „Jako když byla malá,“ zašeptala jsem Senenmutovi, posadila jsem se na kraj postele a oslovila ji: „Nef?“ Pohládila jsem ji dlaní po tváři.

Na dotyk byla studená jako slonovinový měsíc. „Nef!“ Zvedla jsem jí ramena, ale Nefrure bezvládně klesla zpátky na postel.

Senenmut odstrčil Achib stranou a na zem vypadla malá růžová nádobka. „U Isidiny krve!“ vykřikl Senenmut. „Makový sirup!“

Třásla jsem s ní a volala na ni. Slyšela jsem, jak kolem pobíhají lidé, ale soustředila jsem se jen na svou dceru. Senenmut odhodil přikrývku a začal jí masírovat nohy; prostěradlo bylo nasáklé močí. „Ne, ne, ne!“ kvílela jsem. „Nef, vzbud se!“

Do místnosti vpadl Mena a bez okolků mě odstrčil stranou. Sáhl Nefrure na krk, přiložil jí ucho k srdci a udeřil ji do prsou pěstí. Nakonec jí podržel prst pod nosem a druhou rukou jí zvedl víčko. Pak jemně položil mou dceru zpátky na postel, narovnal se a otočil se ke mně: „Vaše Veličenstvo, je mi to velice líto, ale princezna Nefrure je mrtvá.“

„Pleteš se!“ vyvřískla jsem a odhodila jsem ho na stranu. Vzala jsem své dítě do náruče a přitiskla si je k hrudi. „Zahřeju tě, maličká, jen dýchej. Otevři oči. Ach, bohové, slyšíte mě? Vezměte si radši mě. Jsem bůh, mohu to žádat. Vezměte si můj život a pošlete mou dceru zpátky.“ Kolébala jsem ji, ale viděla jsem dost mrtvých těl, abych poznala, že držím jen prázdnou schránku.

„Pane Senenmute, potřebujeme vaši pomoc,“ řekl Mena tiše.

Cítila jsem, jak mě Senenmutovy silné ruce odtahují od dceřina těla. Proklínala jsem ho a vzpírala jsem se, ale táhl mě pořád dál a dál. A pak mé tělo puklo jako země a z hlubin propasti se vydral výkřik, který rozechvěl samotné hvězdy.

32. KAPITOLA

Senenmut mě zvedl a odnesl do mých pokojů. Drásavý zármutek mě proměnil v nemyslicí zvíře – vyla jsem a bušila do něj pěstmi, ale Senenmut se mnou padl na postel a zalehl mě vlastním tělem. „Paní Hui,“ vydechl, „takhle by ji neměli vidět.“

Jako z dálky jsem slyšela Huin hlas a zvuky kroků. Vzpínala jsem se a křičela, takže mě Senenmut musel chytit za ruce a přitlačit mě k posteli – byla jsem silná, ale on byl silnější. Zápasila jsem s ním, dokud mi nedošel dech a mé končetiny neztěžkly jako olovo. Uvědomila jsem si, že krk a rameno mám promáčené slzami, ale tyhle nebyly moje. Ten ostrílený, statečný muž, který se nebál ničeho, tiše vzlykal. Smrt nás spojila nejsmutnějším poutem ze všech: stali jsme se truchlícími rodiči. Senenmut konečně uvolnil sevření a já jsem ho objala – už jsem dokázala vyjádřit svůj zármutek lidštější formou.

Plakala jsem a Horus plakal se mnou.

Ztratila jsem představu o čase – z očí se mi řinuly slzy, a když i ty poslední vyschly, plakala jsem bez slz, jako to dělají zvířata. Zpátky do reality mě přivedlo až zuřivé vrčení Nefruřina psa.

Senenmut se ohlédl ke dveřím. „Vyřídím to,“ zašeptal.

„Ne, půjdeme oba.“ Pomohl mi vstát. „Takovým chováním neprokazují své dceři žádnou úctu.“

Ověřela jsem se o Senenmuta a vyšli jsme z mých pokojů. Mezitím se setmělo, ale viděla jsem, jak na opačné straně střešní zahrady pobíhá několik mužů, a slyšela jsem cvakání Achibiných mocných čelistí. Dva z Nefruřiných strážných přivlekli za ramena svého bratra Nebamuna a strčili ho do Nefiny ložnice.

„Co se tady děje?“ zeptal se Senenmut příkře.

Z hloučku se vynořil Senimen. „Balzamovači přišli pro princeznino tělo. Déle už čekat nemohli. Ale Achib nechce nikoho pustit k posteli, a proto jsme poslali pro Nebamuna, aby ji zkrotil. Jeho Achib poslouchá.“

Podle zvuků dunivého vrčení Achib tentokrát nehodlala poslechnout nikoho. „Ustupte od dveří,“ přikázala jsem a vešla jsem dovnitř. Nebamun

se pokoušel uklidnit Achib tichými slovy, ale pes cenil zuby a měl zježené chlupy na zádech. „Jdi ven, Nebamune,“ řekla jsem.

Poslechl a já jsem zůstala nehybně stát ve dveřích. Achib přestala štkat a přeběhla k posteli, kde strčila čenich pod Nefruřinu bezvládnou ruku. Ubohé zvíře nechápalo, proč už na něj jeho paní nereaguje.

Nefrure byla umytá a oblečená do bílého roucha – to určitě zařídila Hui. Ležela na posteli jako alabastrová panenka a v jejím obličejí se zračil vyrovnaný klid člověka, který viděl bohy.

Přešla jsem k posteli a poklepala na matraci. „Nahoru, Achib. Pojď tam, kam patříš.“ Fenka se s mou pomocí vyhrabala na svoje obvyklé místo a upřela oči na krásné, prázdné tělo. Něžně jsem políbila Nefruřino čelo a přitiskla si její studenou ruku ke tváři.

K úmrtí dětí docházelo často – nebyla jsem jediná matka, která kdy ztratila syna nebo dceru. Ale byla jsem jediná matka, která ztratila tohle konkrétní dítě.

Položila jsem Nefruřinu ruku a pohládila Achib po široké hlavě. „Musejí připravit Nef na setkání s bohy. Je čas, aby odešla.“ Achib mi zkoumavě hleděla do očí. „Pane Senenmute, pojď sem, prosím.“

Když se ve dveřích objevil Senenmut, Achib několikrát pleskla ocasem o postel. Kývla jsem na něj a on opatrně podebral dceřino tělo pažemi. „Zůstaň, Achib,“ řekl. „Teď se o Nef postarám já. Odsunu ji tam, kam je třeba.“ Zvedl Nefrure z lůžka a odešel s ní – s poslední z mého rodu.

Achib zakňučela a podívala se ke dveřím. „Buď klidná, věrná kamarádko,“ řekla jsem a pohládila ji po kostnaté páteři. „Už se jí nemůže stát nic zlého.“

Kývla jsem na Nebamuna, aby mě následoval do pracovny, a ztěžka jsem dosedla na křeslo potažené levhartí kůží. Patřovalo mému otci a já jsem si teď zkoušela představit, jak by se v podobné situaci zachoval on. Nebamun stál utrápeně přede mnou. „Dal jsi jí makový sirup, že ano,“ řekla jsem. Nebyla to otázka.

„Ano, Vaše Veličenstvo. Prosila mě o něj, aby zahnal její demony. Slíbila, že ho bude užívat po malých dávkách. Vůbec mě nenapadlo...“ Nedokázal pokračovat.

„Nebamune, Nefrure potřebuje, abys zůstal naživu v tomto světě, stejně jako potřebuje mě – abychom na ni vzpomínali, dál ji milovali – a odpustili jí, že zemřela vlastní rukou.“

„Měl bych ji následovat. Nemám pro co žít.“

Vzedmula se ve mně zlost. „Sebevražda je hřích, protože se staví proti vůli bohů. Moje Veličenstvo ti zakazuje, aby ses zabil. Ani tě nepopravím. Budeš žít se svou ztrátou jako ti, kteří Nefrure milovali. Nikdy nevyzradíš svůj vztah k ní, abys ochránil její pověst a pověst budoucího krále Egypta. A dám ti nový úkol – zbytek života strávíš modlitbami za Nefrure a přinášením darů pro její *ka*. Pokud jí budeš po její smrti sloužit lépe než za života, bohové se nad tebou možná slitují, až se rozhodnou, že tvé dny jsou sečteny.“

„Byl bych užitečnější, kdybych pomohl dopadnout Tabaha.“

„To nech chladnějším hlavám, než je tvoje. Můžeš nicméně pomoci tím, že povíš Deduovi všechno, na co si vzpomeneš, o člověku, který ti prodal makový sirup.“

„Deduovi? Ne panu Senenmutovi?“

„Mladíku, chci, abys žil, dokud bohové nepřipraví tvůj soud.“ Zahrozila jsem mu prstem. „Nechtěj, aby tvůj případ vyřizoval pan Senenmut.“ Mávnutím ruky jsem ho propustila.

Na dveřní sloupek tiše zaklepala Hui, přitáhla si ke mně stoličku a posadila se. „Žádná slova nic nezmění,“ řekla a položila mi dlaň na koleno. „A bolest nikdy nezmizí. Jen si zvykneš, že v tobě je.“

„Tvoje přítomnost mě utěšuje, sestro,“ odpověděla jsem. „Prožila jsi to samé přede mnou. Díky tobě vím, že je možné takovou ránu přestát. A děkuji za to, že ses postarala o Nefino tělo, Hui. Byla jsi pro ni jako druhá matka.“

„Když jsem ji myla, něco jsem našla. Je to určené pro tebe.“ Podala mi kousek přeloženého papyru. „Měla ho zastrčený ve spodním prádle, aby ho nikdo nenašel dřív než po její smrti.“

Rozložila jsem vzkaz a v mihotavém světle lampy si ho přečetla.

Má nejdražší maminko,

prosím o odpuštění za to, co jsem udělala. Zkoušela jsem bojovat se svými démony, ale nedokážu je zahánět bez pomoci sirupu. Už nemám sílu k dalšímu boji. Jsi mnohem silnější a odvážnější než já a vím, že ses ve mně zklamala. Snažila jsem se přijmout postavení Thutmoseovy manželky, ale život s ním zhoršoval mé démony a já už jsem nemohla vydržet ani chvíli. Prosím, netrestej Nebamuna – nevěděl, k čemu se chystám. Řekni Senenmutovi

a Hui, že je mám moc ráda, a postarej se, prosím, o Achib. Vím, žeš mě měla nejradši ze všech a je mi líto, že jsem nemohla být víc jako ty. Prosím, nezlob se na mě.

*Mám tě ráda,
Nefrure*

Její slova mnou otřásla. Má dcera dlouhá léta trpěla útoky jiných, ale nakonec ji zlomila tíha mých očekávání. Hui si stoupla a objala mě, zatímco se mi z očí řinuly čerstvé slzy.

„Ztratit dítě je hrozná rána,“ řekla tiše. „Vím, že ti ji nikdy nic nenahradí, ale snad mi dovolíš, abych se s tebou podělila o požehnání, které mi dopřáli bohové.“ Otočila se ke dveřím. „Meritre, už můžeš dál.“ Do pracovny vstoupila Meritre Hatšepsut a klekla si přede mě. „Nabízím ti svou dceru, Nefinu nevlastní sestru,“ pokračovala Hui, „aby přinesla aspoň malou útěchu tvému raněnému srdci. Není dobré, abys byla v takové chvíli sama.“

„To je od tebe moc laskavé, Hui. Mluvila jsi o tom s Hapuem?“

„Ano a souhlasil. I jeho trápí, že jsi sama.“

„Jsem obklopena lidmi, kterým na mně záleží,“ odpověděla jsem a natáhla jsem ruku k Meritre, která ji stydlivě vzala do své. „Budu tě jmenovat Amonovou božskou manželkou, Meritre, ale jedině, pokud takové významné místo chceš.“ Už nikdy nebudu po nikom požadovat víc, než na co se cítí.

„Služba Velkému bohu pro mě bude ctí,“ řekla. „Narodila jsem se, když matka byla konkubínou vašeho předchůdce, a nikdy jsem neznala svoje přesné postavení. Jako Božská manželka budu konečně vědět, kdo jsem.“

Obě jsem je objala. Od Hui bylo hrozně hezké, že mi dala dceru, aby mi ulevila od bolesti. Bylo to jako věnovat dítěti, které prožilo nějakou ztrátu, štěně. Smutně jsem si uvědomila, že právě to jsem udělala i já, když jsem Nefrure po smrti jejího otce dala Achib.

Meritre se na mě podívala a v jejím laskavém výrazu jsem zahlédla úsměv své vlastní dcery.